

вало би да стои на собствена почва. Thielau намира, че Каравеловъ е много интересна и оригинална фигура. Би било желателно да се съюзи съ княза, та да направи нѣщо. Европа щѣла да се радва, би се спечелило довѣрие и кредитъ и вънка; вътре нека върши каквото иска, обаче трѣбва да има добра и симпатична външна политика. Напраздна била съпротивата противъ австрийскитѣ планове: желѣзницата, нѣкакви си 100 клм., била отъ интернационаленъ интересъ, не само австрийски. Господата отъ първото министерство, каже, бѣха по-достъпни за австрийскитѣ идеи, по-ясно виждаха положението на България спрямо европейския концертъ, ала и другитѣ могли да изпълняватъ тази задача, той нѣмалъ нищо противъ Каравелова и не би ималъ нищо и противъ Цанкова, ако този не билъ такъвъ безъ нужда неловкъкъ човѣкъ. Азъ казахъ, че първитѣ министри не познаваха собствената си страна, бѣха емигранти; другитѣ сж пълни съ турски традиции, необходима е нова генерация, или пъкъ нѣкой отъ сегашнитѣ трѣбва да придобие опитъ съ многократни упражнения. Европа, продължи Thielau, не създаде България временно, а за постоянно; нейната свобода не ще ѝ се вече отнеме, това нѣма да стане. Че Стоиловъ е приелъ министерството на външнитѣ работи, Thielau го укорява; *solche junge Kräfte sollen sich nicht vorzeitig abbrauchen* [такива млади сили не бива преждевременно да се изхабяватъ]. Азъ му казахъ, че вътрешното положение много се подобрява, има вече организация и редъ, за което той се много зарадва. Защо българитѣ не ходѣли вече въ Германия да се учатъ, ами най-вече въ Франция; Германия е неутрална, нѣмала интереси на Изтокъ. Азъ му отговорихъ, че на ориенталцитѣ не е по вкуса тежката университетска храна въ Германия, ламтятъ за нѣщо по-леко, освенъ това обърнахъ му вниманието върху бъркането на понятията Австрия и Германия на Изтокъ. Говорихме и за Загребъ, той намира естествено, че българитѣ тамъ преуспѣвали, сжщиятъ етнографски елементъ. Защо Австрия била толкова ненавиждана. Азъ: туркофилската политика на Меттерниха и т. н., окупацията на Босна, страхътъ отъ анексии. Thielau каза, че Австрия не съумѣла да създаде симпатии на Изтокъ. Азъ изтъкнахъ честата фалшива политика, особено католишката тенденция; Thielau намира, че това било свършено върно, съ нея Австрия изгубила почва и въ Германия, безъ 30 годишната война и съ повече търпимостъ днесъ тя би господствувала и въ Германия. Говорихме и върху вътрешното положение на Австрия. Той счита дуализма съ нѣкаква персонална уния и дори федерализма опасенъ за сжществуването на империята. Азъ му изложихъ положението на работитѣ, чешкия въпросъ, избирателния законъ (70 представители крупни земледѣлци, ту федералисти, ту централисти, като срѣдновѣковна марда, смѣ се), университет-